

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 192/2024
31.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 320/23 од 31.08.2023. године, у седници одржаној 31.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 320/23 од 31.08.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 320/23 од 31.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду Прр1 466/21 од 02.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор месне ненадлежности Првог основног суда у Београду. Ставом другим изреке, дозвољено је преиначење тужбе из поднеска тужиоца од 29.11.2022. године. Ставом трећим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и тужена је обавезана да тужиоцу на име накнаде материјалне штете услед повреде права на суђење у разумном року исплати 47.745,38 динара са законском затезном каматом од 02.11.2021. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се тужена обавезе да му на досуђени износ од 47.745,38 динара исплати законску затезну камату од 31.07.2012. године до 01.11.2021. године. Ставом петим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парниног поступка од 48.000,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење до исплате. Ставом шестим изреке, одлучено је да се тужилац ослобађа од плаћања судских такси у овој парници.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр1 320/23 од 31.08.2023. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у делу става трећег изреке којим је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да му на име накнаде материјалне

штете услед повреде права на суђење у разумном року исплати 47.745,38 динара са законском затезном каматом на износ од 21.692,26 динара од 02.07.2021. године до исплате, док је преиначена у преосталом делу става трећег изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му исплати камату на износ од 26.053,12 динара од 02.07.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда у ставу четвртм изреке. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу петом изреке, тако што је тужена обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 39.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Тужилац је поднео одговор на ревизију, предлажући да се ревизија одбаци као недозвољена.

По оцени Врховног суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон). Правноснажном пресудом одлучено је о накнади на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у смислу одредбе члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року. О праву тужиоца, висини тражене накнаде и начину обрачуна камате, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Побијана пресуда усклађена је и са правним ставовима о одговорности државе за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизмирена у поступку стечаја вођеним над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року (закључак усвојен на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године, допуњен на седници Грађанског одељења од 27.09.2019. године). Указивање у ревизији на другачије одлуке нижестепених судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама јер одлука о основаности захтева у овој врсти спорова зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не

прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете због повреде права на суђење у разумном року поднета је 05.11.2021. године, а вредност предмета спора је 47.745,38 динара.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је сходно члану 479. став 6. ЗПП Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић